

P.E:N ESITELMÄ ESOTERISTEILLE 21.4.1930

Rakkaat ystävät!

Esoteeriseen suunnitelmaamme ja työhömmе kuuluu nykyään, että niin harvoin saamme olla tällälaiilla esoteristeina yhdessä. Viime aikoina olemme tällälaiilla olleet ainoastaan kerran vuodessa, näin vuosikokouksen aikana. Sentähden minun tehtäväkseni jää ainoastaan muutamilla sanoilla kulloinkin muistuttaa teidän kaikkien mieleenne, mitä tämä esoteerinen työ on, ja antaa teille muutamia osviittoja sen suhteen.

Mitä se on, että ihminen tulee esoteristiksi siinä mielessä kuin me nykyään käytämme tätä sanaa? Se merkitsee ensinnäkin, että näkee tien. Että hän näkee elämän tien, joka johtaa totuuden, Jumalan luo. Hän näkee siis, että Jumalan valtakunta on olemassa, mutta että siihen on itsekunkin kuljettava tietä pitkin; silloin se valtakunta tulee tänne maan päälle. Esoteristi näkee tämän tien ja hän näkee elämän mahtavat portit. Hän näkee, hän aavistaa, että se portti samalla on hyvin ahdas. Ja vaikka hän näkee tien niin kauniina, suorana, leveänä ja korkeana, hän samalla tietää, aavistaa sisässään, että se tie on sangen kaita. – Ulkonaisesti ihminen tulee esoteristiksi sen kautta, että hän saa kutsun kuulla. Tämä kutsu tulee hänelle tavallisimmin jonkun toisen ihmisen kautta; ja nyt me kaikki, jotka pyrimme esoterisesti, emme saa yliarvioida sen opettajan, ulkonaisen opettajan asemaa, joka kutsuu meidät kokoon. Meillä voi olla semmoinen taipumus inhimillisessä luonteessamme, että me asetamme tuon ulkonaisen opettajan korkealle omassa mielikuvituksessamme. Sitä meidän ei tule tehdä. Siitä tulee meidän tottua pois sentähden, että se ulkonainen opettaja, joka meitä kutsuu, ei esoteerisesti katsoen ole mikään opettaja suorastaan. Hän on pikemmin ovenvartija, joka on tullut tuolta oven kautta ulos

maailmaan ja maailman tiellä kutsuu ihmisiä. Hän kutsuu heitä kokoon, hän kutsuu heitä elämään. Kaikki voivat hänen kutsunsa kuulla – mutta läheskään kaikki eivät sitä noudata. Harvat sielut noudattavat tuon palvelijan kutsua – sillä hän on palvelija, joka on lähetetty ulos teille ja turuille kutsumaan ihmissieluja häihin, vieraaksi kuninkaanpojan häihin. Se on aivan niinkuin Jeesus tuossa meille kaikille tutussa vertauksessa sanoo: ”Kuningas lähettää palvelijansa ulos kutsumaan ihmisiä kokoon ja ne ihmiset, jotka tuon kutsun kuulevat ja ymmärtävät sen sisällön, saavat silloin jonkinlaisen täräyksen; se on heille kuin torven toivotus.” He näkevät heti, että on olemassa elämän tie. He näkevät hengessään, että on olemassa niitä olentoja, niitä täydellisiä ihmisiä, niitä mestareja ja tietäjiä, jotka ovat kutsun takana ja jotka siis odottavat, että sitä kutsua noudatettaisiin; odottavat, että ihmisiä tulisi heidän luokseen. Sillä ihminen, joka on todella kutsuttu esoteristiksi on tuommoisessa eteisessä; suuressa heräyksessä saa hän henkensä silmillä nähdä, että on viisaita – ja että on tie. Ja sitten hänen esoterinen pyrkimyksensä on kulkea tällä tiellä; pyrkiä kulkemaan sillä. Se palvelija, joka häntä kutsui, näyttää edelleen hänelle tietä, näyttää soihdun valossa pimeydessä mistä tie kulkee ja kuinka sille tielle on astuttava. Mutta jokaisen esoteristin on itse astuttava. Ei kukaan häntä vedä; ei se palvelija, joka kutsuu, osaa työntää ketään eteenpäin. Jos hän kädestäkin ottaisi kiinni, ei sekään veisi eteenpäin, ellei kutsuttu itse tahdo astua. Jokaisen täytyy itse ottaa askeleensa sillä tiellä. Hänen täytyy itsensä astua, sillä esoteristin suuri tehtävä on heti itsenäistyä. Esoteristin täytyy tulla itsenäiseksi ihmiseksi, semmoiseksi, joka tuntee seisovansa ja tuntee kulkevansa, eikä mitään pelkää, ei odota mitään toiselta, ei elämältä, vaan joka ainoastaan itse tahtoo suorana kulkea eteenpäin. Siinä on sitä, että ihminen tahtoo yrittää ja pyrkiä; ihminen tahtoo oppia luottamaan voimaansa ja tahtoo itsenäistyä. Ja esoteristin tuleekin pian huomata, että se

palvelija, joka kutsuu, se näennäisesti ulkonainen opettaja ei ole hänen varsinainen opettajansa.

Esoteristilla on kolme opettajaa. Yksikään niistä ei ole se palvelija, joka kutsui. Mitkä ovat nämä esoteristin kolme opettajaa? Ensimmäinen on karma. Toinen on korkeampi minä. Kolmas on Mestari.

Mitä se merkitsee, että karma on esoteristin opettaja? Se merkitsee, että hänen pyrkimyksensä on todellista elämää. Se ei ole mitään sunnuntaipyrkimystä, mitään juhlatunnelmaa, vaan se on pyrkimystä elää jokapäiväistä elämää oikein. Esoteristi ei ole semmoinen ihminen, joka tahtoo ainoastaan korkeita innostuksen hetkiä ja luulee, että todellinen elämä on ainoastaan niissä, että Jumala on mukana ainoastaan niissä. Esoteristi on semmoinen ihminen, semmoinen pyrkijä, joka tietää ja tuntee koko olemuksellaan, että elämä itse on elettävä oikein; itse jokapäiväinen elämä on elettävä oikein. Ja tämä jokapäiväinen elämä onkin hänen opettajansa, hänen ensimmäinen opettajansa. Sillä kun kuuluu tuo kutsu, kun palvelijan suun kautta kuuluu Mestarin kutsu: ”nouse, katso Mestaria ja seuraa häntä,” kun se kutsu: ”seuraa minua” tulee esoteristin korviin, niin moni esoteristi taas voi luulla, että nyt hän saa ruveta seuraamaan Mestaria ulkonaisesti, nyt hän saa vapautua kaikista ulkonaisen elämän vaivoista ja huolista, nyt hän saa antautua kokonaan Jumalan palvelukseen. Mutta hän huomaa hyvin pian, jos hän semmoista yrittää, että hänen oma elämänsä asettaa esteitä hänen tielleen, heittää kahleita hänen ympärilleen; on kuin käsiä tulisi näkymättömistä esille, kietoiisi häntä ja estäisi häntä seuraamasta Mestaria. Hänellä on rakkaita olentoja ympärillään, jotka vaativat häneltä palvelusta. Hänellä on semmoiset elämän olosuhteet, jotka estävät häntä kokonaan palvelemasta Jumalaa. Hänellä on kaikenmoisia velvollisuuksia, joista hän luulee pääsevänsä. Hänellä on surua, huolia ja tuskia – ja hänestä tuntui, kun hän tuli esoteristiksi, että näitä huolia, suruja ja tuskia karttui vielä enemmän hänen

ympäriin. Nyt on siis elämän jokapäiväisyys, hänen karmansa, - hänen ensimmäinen opetuksensa. Jokainen esoteristi saa yrittää omalla tavallaan mitenkä hän tulee toimeen omassa elämässään ja miten hän voi oppia oman elämänsä läksyn. Karma, hänen oma karmansa häntä opettaa. Mikä on merkki, kun hän opetuksen oppii? Mikä on merkki siitä, että hän osaa oikealla tavalla suhtautua elämään ja ottaa siltä siihen kuuluvaa oppia? On olemassa merkki; on olemassa merkki siitä, että me käymme karman koulussa ja suoritamme läksymme hyvin. Se merkki on sisäinen ilo, joka myös kirkkaana loistaa hänen elämästään, - sisäinen ilo ja rauha. Silloin kun me otamme vastaan karmamme opetuksen, silloin me todella osaamme oikealla tavalla suhtautua elämään. Ja silloin meissä kasvaa sisäinen ilo; me emme voi sitä välttää. Ihminen ei voi sitä välttää, että hän tulee onnelliseksi – iloiseksi, onnelliseksi, rauhalliseksi ja tyyneksi, hän suorittaa velvollisuutensa. Hän ottaa vastaan kohtalon iskut. Hän koettaa tehdä parastaan parantaakseen karmaansa. Hän ei alistu enää orjaksi, vaan on nyt iloinen palvelija, joka ottaa tehtävän suorittaakseen. Hän koettaa kaikella tavalla parantaa karmansa, ja auttaa toisia samalla ja silloin hänessä kasvaa sisäinen ilo. Kun hän karman jättää – kun hän osaa suhtautua jumalallisella tavalla elämään, silloin ei mikään voi saattaa häntä pois tuosta sisäisestä ilosta ja rauhasta. Hän on aina onnellinen; hän on oppinut ensimmäisen opettajan läksyn. Hän levittää onnea ympärilleen. Kodissaan hän on niinkuin paistava, loistava aurinko – tai niinkuin yöllä paistava kuu, ja niinkuin tuikkiva tähti. Hän loistaa ja levittää onnea ympärilleen; missä tahansa hän kulkee, siellä on aivan niinkuin näkymättömiä ruusuja, joita hän sirottelee ympärilleen toisten tielle. Hän tulee viisaaksi ihmiseksi. Hänessä kasvaa merkillinen elämän tieto; hän osaa viisaasti näyttää toisille, mitenkä heidän on oltava heidän vaikeuksissaan.

Mutta hänellä on toinenkin opettaja. Se toinen opettaja on hänen korkeampi minänsä – hänen oma sisäinen Mestarinsa - ,

joka kuuntelee Mestarin ääntä. Hänen oma sisäinen minänsä ja omatuntonsa se kuuntelee Mestarin ääntä – sanokaamme täällä, Jeesusken ääntä. Se kuuntelee hänen neuvojaan ja opetuksiaan; se kuuntelee mitä hän käskee, ja ihminen, joka esoteristina tahtoo tiellä kulkea, hän noudattaa aivan välttämättä noita käskyjä. Hän noudattaa aivan välttämättä sisäisiä tunteuksiaan, jotka tulevat hänelle hänen oman korkeamman minänsä kautta, omantuntonsa kautta suurelta Mestarilta. Ja tämä opettaja se opettaa häntä tulemaan tunteittensa herraksi. Hänen täytyy esoteristina noudattaa sen opettajan ääntä, joka sanoo: ”Sinun on itse hallittava astraalikäyttövälineesi. Sinun on oltava tunteittesi herra. Sinun on puhdistettava sydämesi. Sinun on astraaliruumiissasi tultava hyväksi, rehelliseksi ja puhtaaksi. Sinun astraaliruumiisi ei saa olla niinkuin kirjava taulu, joka ei mitään varsinaisesti kuvaa, vaan johon on heitetty kaikenlaisia värejä sekaisin. Sinun astraaliruumiisi, aurasi ei saa olla niinkuin jokin epämääräinen spektri, jossa kaikki värit yhtämittaa vaihtelevat, saan sinun astraaliruumiisi ja aurasi on tultava hohtavan valkoiseksi. Sinun on pyrittävä siihen, että osaat kaikki tunteet sulattaa yhteen ainoaan suureen tunteeseen, joka on jumalallinen rakkaus; joka rakkaus samalla on jumalallinen puhtaus ja totuus. Niinkuin valkoinen väri sisältää itsessään kaikki muut värit, niin myöskin sinun astraalinen aurasi ja ruumiisi pohjaltaan on oltava valkoisen värinen; muut värit saavat ja täytyvät siinä näkyä, mutta niinpian kuin astraalinen käyttövälineesi on levossa, niin olkoon se loistava -, olkoon se puhdas ja kirkas. Kun me esoteristeina opimme tämän toisen läksyn, kun me opimme hallitsemaan ja hillitsemään tunteitamme, silloin taas on merkki se, että meistä hohtaa hyvyyttä, ymmärrystä ja rakkautta; meistä hohtaa puhtautta, kirkkautta ja lempeyttä. Kun me käymme toisen opettajan, meidän korkeamman minämme, omantuntomme koulua, niin meidän kulkumme siinä koulussa, sillä tiellä on

erilainen eri yksilöillä, mutta tulos on sama. Tulos on se, että meidän tunneruumiimme täyttyy jumalallisella rakkaudella.

Ja on olemassa kolmas opettaja. Se kolmas opettaja on Mestari; se on meidän kaikkien suuri Mestari Kristus, - tai mahdollisesti ensin joku toinen mestari hänen lähettämänään. Mutta se mestari on verhon takana; hän on siinä temppelissä sisimmässä huoneessa. Hän odottaa siellä meitä – olemmeko me valmiit. Siinä ei merkitse mitään, jos me sanomme: ”me olemme valmiit”, ja jos me emme kuitenkaan ole valmiit. Siinä merkitse ainoastaan se, että todella olemme valmiit. Sillä, kun me pääsemme sisään huoneeseen, jonka takana mestari on, niin tutkijat meitä tutkivat. Silloin on niitä ovenvartijoita, jotka panevat meidät koetukselle. Itse kukin meistä joutuu monenlaiselle koetukselle. Siitä, millä tavalla me noista kokeista suoriudumme, siitä tietää ovenvartija, päästääkö hän meidät temppeliin sisään. Ja jos me olemme suorittaneet hyvin opetuksemme karman ja korkeamman minän koulussa, niin me myöskin suoriudumme hyvin niistä kokeista, joille meidät pannaan. Mutta, jos meiltä jotakin puuttuu, jos me emme osaa käydä läpi niitä kokeita, joita meille asetetaan, niin me vielä saamme kulkea karman ja korkeamman minän koulua ja tulla uudelleen kokeilemaan joskus tulevaisuudessa. Tavallisesti on kuitenkin niin, että meitä ei edes päästetä kokeille, ellei ole jonkunmoisia takeita siitä, että osamme niitä suorittaa. Näitä kokeita me suoriamme päivätajunnassamme, ja myöskin yötajunnassamme; ja niistä kokeista ei sen enempää tarvitse puhua, niinkuin ei myöskään tarvitse puhua siitä kolmannelta opettajasta, Mestarista, jonka luokse todellinen pyrkijä kerran pääsee, koska kaikki nämä asiat ovat aivan yksilöllistä laatua, - koska kaikki kokeet ovat erilaisia, ja jokaisen pyrkijän mestari on hänen oma mestarinsa. Sentähden meidän on vain muistettava, että on kolme suurta opettajaa. Muistakaamme: karma, joka leimaa meidät ilon ja onnen merkillä, kun sen läksyn suoritamme – korkeamman minämme opettaja eli

korkeampi minämme opettajana, jonka koulussa meidät leimataan astraalisen käyttövälineemme puhtaudella, niin sanotuilla häävaatteilla – sitten kolmantena opettajana itse kunkin mestari. Samalla mestarilla voi olla monta opetuslasta, ja kaikki me olemme mestareista suurimman opetuslapsia ja pääsemme hänen jalkainsa juurelle. Mutta se kolmas opettaja antaa meille merkin, jota voi sanoa vallan merkiksi. Silloin saamme valtaa; ja yksin häneltä saamme valtaa.

Mutta minä tahtoisin painaa teidän mieleenne vielä yhden asian, yhden tiedon:

Kaikkien esoteristien tulee olla enkeleitä; kaikki todelliset pyrkijät ovat enkeleitä. He ovat enkeleitä eli lähettejä (angelo eli lähetetty – lähettiläs). Heidät on Mestari lähettänyt ulos – tai jos tahtoisii sanoa: heidät on Isä Jumala lähettänyt maailmaan; heidän pitää tuntea olevansa enkeleitä. Ja kun me ihmiset esoteristeina ja pyrkijöinä osaamme muistaa tuon seikan, kun sanomme itsellemme: ”minä olen enkeli”, silloin on meidän myöskin helpompi elää tässä elämässä niinkuin tulee elää. Sillä enkeli ei voisi käyttää väärin kieltään, enkeli ei voisi käyttää väärin ruumistaan ja aistejaan. Enkeli ei käytä mitään väärin. Enkeli tahtoo elää puhtaasti, kauniisti – auttaen, lohduttaen ja tukien.

Muistakaamme siis – muistakaa kaikki esoteristit:

”Te olette kutsutut olemaan elämässä enkeleitä!”